

Demi Winters
A KARMOK URALMA

DEMI WINTERS

A
KARMOK
URALMA

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Kingdom of Claw

Copyright © 2024 by Demi Winters
Originally self-published by the author.
First published in the US by Ballantine Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation rights arranged by Sandra Dijkstra Literary Agency.
All rights reserved.

Hungarian translation copyright © 2026 by Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia bármilyen formájának
betanítására használni.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

Szerkesztette
KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

ISBN 978 615 104 098 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

PROLÓGUS

Tizenhét évvel korábban

Íseldur királyság, Sunnavík városa

Tiszta szerencse, hogy Vasszívű Ivarból már gyerekkorában kiirtották a finnyáskodást, mert a győzelem szaga borzalmasan hasonlított a vér és a szar keverékére. Most is ez szállongott a szélben, miközben Ivar visszasétált a fekete homokos tengerpartra. Mögötte Askaborg, az újonnan megszerzett kastélya magasodott a frissen betelepített norvalandi thrallok csapata fölött, akik épp a holttesteket takarították el Sunnavík utcáiról. Előtte pedig egy nőt kötöttek ki a szétrombolt kikötő egyik oszlopához, miközben egyre közeledett a dagály.

Ivar a zsigereiben érezte a tehetetlen düh forrongását. Legyőzte Kjartan királyt, és magának követelte Íseldur trónját. Azt hitte, végre megpihenhet. Ehelyett azonban újabb probléma adódott.

Visszaidézte azt a tekintetet Volsik király szemében, amikor közölte vele, hogy a vérsas módszerrel végzik ki a népe szeme látára. Ám a mostani bosszúságát még annak az emléke sem enyhítette, amikor lehámozták a húst a király hátáról, szétreccscentették a bordáit, és kihúzták a tüdejét a testéből.

– Beszélj! – üvöltötte a pokoli, makacs nőre. – Mit jelent a szőttes, galdra?

A nő azonban csak még jobban összeszorította az ajkát. A bar-na tincsei az arcára tapadtak, a hullámok a vállánál kavarohtak. Mennyi ideje lehet még hátra? Tizenöt perc? Ivar még egy lépést tett a homokban.

Most, hogy megkapta Íseldurt, Ursir azt követelte Ivartól, hogy a következő feladatára koncentráljon: erős fiakat neveljen. Egyet azért, hogy kövesse a tengeri király őseit, és megszerezze a következő szigetet Ursir nevében. A másikat pedig azért, hogy megörökölje Íseldur trónját. Ám mielőtt ezen elgondolkozhatott volna, biztosítania kellett, hogy a norvalandi felesége képes fiúkat szülni. A kis Yrsa jelenlététől átmelegedett ugyan egy kicsit Ivar vasszíve, de ő akkor is csak egy lány.

Neki fiúkra volt szüksége: erős, rátermett harcosokra, akik végrehajtják Ursir rendelkezését. Fiúk nélkül megvan kötve a keze. Megtette a férji kötelességét, az elmúlt két hónapban még a szajháit sem kereste fel. Ám ahogy teltek a hónapok, Signe vérzése mindig időben érkezett. A maesterek és a bábák semmiféle fizikai eltérést nem találtak, de Ivar egyre türelmetlenebb lett. Ha a felesége a hibás, neki azt tudnia kell, hogy gyorsan kereshessen valakit a helyére.

Így hát Ivar egy galdra nő düledező házának az ajtajában találta magát. Elég jól ismerte Íseldur varázserejű harcosait: a lehetetlenül erős pengetőröket és a lehetetlenül gyors nyúllábúakat. Ahogy persze a pokoli árnyékkutyákat is, akik átsurrantak Ivar védvonalain, és káoszt okoztak a haditáborában.

Ez a nő azonban a hírek szerint más típusú galdra: neki az elméje rendelkezik különös képességekkel. Szövőnek nevezik. Ivar a többit nem értette meg. A nő a múlt, a jelen és a jövő szálairól beszélt neki. Egy csepp vér segítségével a szövők képesek megtalálni az ő életére vonatkozó szálakat a világ szövedékében. És aztán beleszövik egy kárpitba.

Ivar mindebből annyit értett, hogy ez a nő látja az ő jövőjét. Ha valahogy bizonyosságot szerezhetne arról, hogy hamarosan fiakat fog nemzeni, félretehetné a nyugtalanságát, és végre az uralkodásnak szentelhetné a figyelmét.

Ám minden balul sült el. A nő megcsapolta a vérét, furcsa transzba esett, és nekiállt szöni. Órákat töltött a szövőállványa előtt

egy élénk színekkel szőtt kárpit készítésével, amikor megjelent egy fekete szál. A szövő hátrahőkölt: holtápadtan fordult a király felé.

– A bocsánatodat kérem, felség! Ma nem tudom befejezni a kárpitot – mondta. – Talán holnap visszatérhetnél.

– Most fejezed be! – morogta Ivar a fejével a fő hirdmanja felé biccentve. Magnus Hansson előrelépett, kivette a kardját, és a nő torkához nyomta. A galdra nyelt egyet, és visszafordult a szövőállvány felé. Folytatta a munkáját.

Órákkal később, amikor a szövő távolabb lépett a szövőállványtól, Ivar odament a kárpithoz.

A tetején látta a múltját: Norvaland erdőit és fjordjait, egy medvét meg egy fehér ruhás nőt. Ez a kép átalakult az Íseldurért folytatott csatává: csatabárdok meg berzerker harcosok jelentek meg rajta, valamint egy karmokból készített korona. Ám a kárpit alján, ahol Ivar talán arra számított, hogy az óceán kékje jelenik meg, vagy a tenger királya hajójának az orrszobra, fekete keveredett el karmazsinvörös-sel. A tetemek kupacát bámulta, meg a vértől csöpögő V alakú oszlopokat. A holttestek halmának a legtetején egy király feküdt.

Nem férhetett kétség a személyazonosságához. Különösen a hosszú szőke haja és a két egyforma fonatba rendezett szakállá miatt. A szövő előre látta az ő halálát.

Így történt, hogy Ivar most a tengerparton járkált, miközben a sötétén kavargó tenger fölött hollók rikoltoztak. Elég jól olvasott az emberekben ahhoz, hogy tudja: ez a szövő többet is megértett a kárpitból, mint amennyit elárult. Csakhogy ez az ostoba nő nem volt hajlandó megosztani vele a részleteket.

Dühösen rámeredt a galdrára. Az ajka mostanra majdnem el-kékült, a víz épp az állát csapkodta, a kezét összekötötték a feje fölött. Ivarnak egyetlen szavába kerülne, hogy az emberei átlőjék a kötelekeket, és kiszabadítsák a hullámsírból. Ám az elmúlt órákban egyre közeledett a dagály az öböl felé, ez a szövő viszont semmit sem árult el.

Miért? Miért választja a halált az igazság helyett?

– Akármit tudott is meg, többre értékeli a saját életénél – me-
rengett. Ahogy kikristályosodott előtte a felfedezés, Magnus felé
fordult. – Ez a titok olyasvalakit fenyeget, akit szeret.

Magnus megrángatta a koponyáján végighúzóódó vaskos, har-
cosokra jellemző hajfonatot.

– Egy gyerek? – Összehúzta az éles szemét. – Megkeressem a
családját?

Ivar szó nélkül bólintott, majd a hirdmanja széles hátát nézte,
miközben a férfi elindult Sunnavík utcáin.

– Ide fogja hozni nekem a gyerekedet! – kiáltotta oda Ivar a
nőnek, remélve, hogy Magnusnak igaza volt. – Aztán sorra vágja
le a testrészeit, amíg el nem mondd, mit láttál a fonalaidban.

A galdra szája sarka alig láthatóan megfeszült, Ivar pedig tudta,
hogy ezzel megfogta.

– Az ujjaival kezdjük. Lassan, egyenletesen vagdossuk le őket.
Idehozatom a gyógyítóimat, hogy bekötözzék a sebeket. Nem
akarjuk, hogy túl gyorsan elvérezzen. – A nő szeme felrebbent,
még csak meg sem próbálta elrejtetni a rettegését.

Ostoba nő! Ivar a fejét rázta.

– A sikoltozás lesz számodra a legrosszabb. A hangja el fog jut-
ni hozzád a víz fölött. Betölti majd Sunnavík utcáit, és mindenki
tudni fogja, milyen következményekkel jár, ha feldühítik a királyt.

A nő kinyitotta, majd becsukta a száját. Most már felfelé kellett
emelnie az állát, hogy levegőt tudjon venni. Egyre gyorsabban kö-
zeledett a dagály, nemsokára teljesen elnyeli.

– Hallottál már Szívfaló Magnusról? Mindenki másnál jobban
bánik a törrel. Arról híres, hogy képes úgy szétnyitni az ember
mellkasát, hogy az közben még lélegzik. Kiveszi a szívét, és frissen
megeszi.

– Kérlek! – könyörgött a nő. – Kérlek, vedd el az életemet, de
ezt ne, kérlek, bármit, csak ezt ne!

– A döntés a te kezeden van, asszony – morogta Ivar. – Mondd
el, mit láttál a kárpiton, és megkímélem a gyerekedet. – Egy pilla-

natig elgondolkozott. – Megparancsolom az embereimnek, hogy szabadítsanak ki arról a póznáról, hogy szabadon visszatérhess a csaláodhoz.

– Galdur!

Ivar becsukta a száját, miközben a nőre bámult. Galdur. A furcsa, íselduri varázslatot nevezték így.

– Magyarázd meg! – vakkantott.

– A galdur... – Felköhögött egy adag sós vizet. – A galdur fogja okozni a halálot! – kiáltotta a nő, mielőtt nekicsapódott egy hullám, és egy szempillantásnyi időre eltüntette szem elől.

Ivar összevonta a szemöldökét, a vasgyomra émelyítően összerándult. *Galdur fogja okozni a halálát.*

– Mit láttál még? – kérdezte.

– Ez minden! – kiáltotta a nő. – Nem volt benne más. Szabadíts ki! – könyörögött, de szinte azonnal rácsapott egy újabb hullám, a sós víz megtöltötte a tüdejét. Újra köhögött. Köpködött. Harcolt a kötelékei ellen, és közben rekedten kiabált: – Engedj szabadon!

Ivar hátat fordított neki.

Mire Magnus visszaért a vállán egy eszméletlen gyerekekkel, az oszlop teljesen víz alá merült, és Íseldur királyának az elméjében kirajzolódott a terve.

– Öld meg a gyereket! – mondta hűvösen, és már el is indult Askaborg felé. – És gyűjtsd össze a galdrákat! Nagy változások jönnek a királyságban.

I. RÉSZ

SZÜRKÜLET

Sziürkület

1. A nappal és éjszaka közötti részleges sötétség időszaka vagy állapota; az alkony és a pirkadat sötétebb szakasza.

2. Részleges sötétség, árnyék, homály.

I. FEJEZET

Kopától kétnapi útra nyugat felé

Silla Nordvig egyszer megfogadta, hogy soha semmiféle hatalom nem lesz képes elrángatni őt Íseldur legészakibb tájaira, de nyilván nem számolt az istenek torz humorérzékével. Ugyanis éppen itt volt, egy lovon ült a Bárdszeművel, és észak felé tartott.

Két oldalról a kanyon magas fala emelkedett mellettük, miközben Ló a lapos medrű folyó partján baktatott. A természet láthatóan nagyon igyekezett visszafoglalni a területet, moha meg zöld növényzet párnázta a folyó partját és az elemeknek kitett kiszögelléseket. Ám még így is mindenhol a fekete vulkáni kőzet dominált, a csupasz kanyonfal erőteljesnek, nyersnek tűnt a maga vad szépségében.

Már két teljes napja lovagoltak a kanyonban. A nap felkelt, majd lenyugodott, az élet úgy haladt tovább a maga útján, mintha nem is omlott volna össze a világ nemrégiben. Ahogy azonban telt az idő, úgy lett Silla hangulata egyre borongósabb. Kezdte felfogni, hogy még sincs menedék számára Kopában.

Mennie kell tovább Kalasgarde felé.

Kifújta a levegőt. Rey azt mondta, ismer olyanokat Kalasgardeban, akik segíthetnek neki elbújni a királyné meg a klaernarok elől. És hogy ott majd biztonságban lesz. Sillának azonban több esze volt annál, minthogy reménykedni kezdjen; már túl sokszor összetört az a bolondos szíve. Az az igazság, hogy számára nem létezett biztonságos menedék, amióta megtudta, mi az igazi neve.

Eisa Volsik.

Ivar király esküdt ellenségének az örököse. Signe királynénak titokzatos, aljas tervei vannak vele, ezért vadászik rá. Silla egyfajta

kihasználható báb lett a hatalmon lévők számára. Mindenki más szemében pedig könnyű, pénzre váltható préda. Ez a név csak bajt hoz rá. Összeszorult a mellkasa, és a kezével olyan erősen szorította a nyeregkapát, hogy teljesen elfehéredtek az ujjai.

Nem vagyok Eisa. Nem és nem.

Mélyen beszívta, majd lassan kifújta a levegőt.

Kopa Matthias döntése volt, Kalasgarde pedig Reyé. Ahogy teltek a napok, Silla fejében egyre erősödött a gondolat, hogy neki magának kellene meghozni a döntéseit. Talán jobb lehetőségek is várnak rá, mint ennek a királyságnak a legészakibb vadonjai. Egészen kellemes ötletnek tűnt, hogy felszállhatna egy délnek tartó hajóra, és elhagyhatná Íseldurt. Talán elmehetne a Déli Kontinensre, vagy esetleg Karthiába. Bárhová, ahol névtelenségbe süllyedhetne.

Eleinte beletörődött Rey tervébe. Először Istrébe mennek. Egyszerűbb volt átengedni a döntés jogát. Ha őszinte akart lenni, meg is könnyebbült tőle. Ám a kanyon fekete falai között rengeteg ideje volt gondolkozni. Felidézni a neveket.

Ilias Svik. Matthias Nordvig. Skeggagrim.

Rendes emberek, akik mind miatta haltak meg. Talán az ő büntetése az, hogy élnie kell. Minden reggel azzal a gyötrelmes gondolattal kell felébrednie, hogy az ő kezén szárad ezeknek a férfiaknak a vére, a lelke sajog Jonas árulásának az emlékétől, Metta pedig a klaernarok börtönében tengődik, szenved a fogvatartói keze között.

Silla látványosan magán viselte a Kopában történtek nyomait: olyan kegyetlen verést kapott, hogy a szeme feldagadt, a bordái pedig minden apró mozdulattól sajogtak. Ennek ellenére sem tudta elnyomni magában azt az érzést, hogy még sokkal rosszabbat érdemel.

Befordultak a kanyarodó ösvényen, a tér kiszélesedett. A kanyonfal alsó része kikopott egy szakaszon, csak egy vékony, fekete oszlop tartotta a fölöttük kiszélesedő sziklát.

– Hábrók kalapácsának nevezik – jegyezte meg Silla mögött Rey. – Ma este itt verünk tábort. Van ott egy kiugró rész, ami alatt

menedéket találunk. Rengeteg a fű Ló számára... – Silla gondolatai a hátának csapódó mormolásra terelődtek. Lóháton nem lehetett tartani a távolságot, ő pedig annyira kimerült, hogy már nem is próbálkozott vele. Habár ezt önmagán kívül soha senkinek nem vallotta volna be, megnyugtatónak érezte Rey jelenlétét, a harcos kőkemény izmait a saját teste mögött. – Silla?

Megrázta a fejét, próbálta szétkergetni az elméjét elhomályosító ködöt. Rey addigra már leszállt a lóról, és azt az apró, félhold alakú sebhelyet bámulta Silla szeme sarkában.

Ne bámuld már!, akarta kiáltani. Ez a heg okozta a vesztét. Erről ismerték fel azok a férfiak Skarstad mellett, emiatt halt meg az apja. Silla elfordult, és lecsusszant Lóról.

Az utazással töltött elmúlt néhány nap alatt ő meg Rey egyfajta rutint alakítottak ki. Silla már gondolkodás nélkül emelte le Lóról a nyeret, lekefélt a bundáját, Rey pedig kivette a nyeregtáskából az ellátmányt, és tábort vert. Mire Ló szőre fénylett, Silla pedig odaballagott a buján zöldellő fűhöz, lobogott a tűz. Mint kiderült, Rey kiválóan értett a tűzgyújtáshoz, még a nedves fa sem okozott neki gondot.

Silla lehuppant a fűre. Meghúzott egy lelógó cérnát a kezelőjén. Rey tunikáját viselte, ahogy a derekán övvel összefogott bricseszt is a férfitől kapta. Mindkettő túl bő volt rá, de nem számított. Azt a vörös ruhát, amelyet Valf rá adott, elégette. Bárcsak elégethette volna vele a férfi érintésének az emlékét is, ahogy az egyik kezével Silla nyakát fojtogatta, a másikkal a saját övét oldotta ki!

Sikíts, kedves! Nagyon élvezem.

Rey hangja kirángatta az emlékeiből.

– Holnap elhaladunk egy falu mellett. Ott megállunk, mert küldeni akarok egy sólymot északra azokhoz a harcosokhoz, akik eléd fognak jönni. – Elhallgatott, a nőt nézte. – Sötétedés után érünk be Istrébe.

Silla halántéka lüktetett Istrének a pusztá gondolatától is. Már napok óta kettesben utaztak a kanyonon át. Itt belemerült egy-

fajta zsibbasztó létbe. Nem volt teljes biztonságban, de igazából veszélyben sem: köztes állapotba került. A falu meg az emberek gondolatától azonban bekapcsoltak a túlélő ösztönei, a szíve vadul kalapálni kezdett.

A levegőre súlyos csend nehezedett, Silla pedig tudta, hogy Rey épp azon töpreng, hogyan folytassa.

– Ma este többet kell enned, Silla. – Kivett a táskájából pár csík szárított jávorszarvashúst, és megkínálta vele a nőt.

Silla a felé nyújtott kezet nézte. Az ételnek már a gondolatától is felfordult a gyomra, Kalasgarde pedig olyan érzést keltett benne, mintha egy horgonyt kötöttek volna rá, amely rettenetes mélységekbe húzza le. Elveszettnek, kimerültnek érezte magát. A fáradtság egészen a csontja velejéig hatolt.

A lelke mélyéig.

Ettől függetlenül elvett egy darab szárított jávorszarvashúst. Rákényszerítette magát, hogy beleharapjon. Mit nem adott volna azért, ha bevehet egy skjöldlevelet, és egy-két percre messzire repülhet mindentől! Istrében vajon lesz patika? Silla minden holmiját elveszítette, a pénzét is beleértve. Rey viszont... Ő a harci övéen lógó erszényében őrizte a pénze egy részét, a többit meg Ló nyereg táskájának a dupla fenekében. Silla elcsenhetne pár sólát. Besurranhatna egy patikába Istrében.

Gyűlölte magát ezért az aljas gondolatért. Rey megmentette az életét Kopában. Nem lophat tőle. Csakhogy már napok, sőt hetek óta nem sóvárgott ennyire a levelek után.

Nélkülük viszont hogyan terelje el a figyelmét a borongós gondolatairól? Korábban ott volt neki Jonas, ő segített neki elmene-külni. Ám a levelekhez hasonlóan a férfi is csak nyomorúságot hozott rá. Minden gyógyír eltűnt, amellyel Silla eddig a gyászát kezelte, és istenek, most aztán tényleg kínozták a lelki sebei.

Rey lefoglalta magát a rengeteg tőre egyikének a megélezésével, Silla azonban így is a bőrén érezte a pillantását. Ránézett. A férfi szemében tükröződtek a tűz lángjai, és a markáns állával meg a szét-

terpesztett lábával úgy festett, mint egy rosszindulatú isten, aki épp a pengéjét élesíti. Őt aztán semmi sem zavarta. Az emberi érzelmek át sem juthatnak a védőfalán. Ráadásul brutálisan jóképű.

Silla tekintete végigsiklott a széles testen, és megállapodott a csípőjénél.

– Szabad? – kérdezte, a flaska felé intve a fejével.

Rey némi bizonytalankodás után felegyenesedett, és megke-rülte a tüzet. Leguggolt, hogy egy szinten legyen a fejük, aztán határozottan a nő kezébe nyomta a flaskát.

– Csak óvatosan! – mondta, miközben a homlokán elmélyültek a ráncok.

Silla szerette volna megérinteni. Elsimítani azokat a ráncokat. Ehelyett azonban a szájához emelte az italt, és nagyot kortyolt belőle. Égette a torkát, elfintorodott. Rey továbbra is olyan hevesen nézte a sebhelyét, hogy már feszélyezte.

– Miért bámulod azt a heget? – kérdezte Silla pislogva, még mindig égette a tüzes whisky.

Úgy tűnt, ezzel kirántotta Reyt a merengéséből. A férfi végigsimította az arcát, egy pillanatig kissé nyugtalannak tűnt.

– A régvolt életemre emlékeztet.

Silla egy pillanatig elmerengett a szavak jelentésén, aztán ivott még egy korty brennsát.

– Mesélj róla! – biztatta.

Rey leült a tűz másik oldalára, és újra húzogatni kezdte a törét a fenékövön.

– Nem szeretek rágondolni.

– Rossz emlékek? – kérdezte Silla, de persze Rey nem felelt.

Melegség töltötte el a hasát, apró, vibráló nyúlványok indultak el belőle szerteszét a bensőjében. Silla megint nagyot kortyolt a tüzes whiskyből, behunyta a szemét, érezte, hogy az ital hatni kezd. Mintha az egész teste felsóhajtott volna, az aggodalom gubancai kioldódtak benne, a büntudat égetése elcsitult.

Felemelte a flaskát egy újabb kortyra.

– Silla! – Rey hangja átlebegett a tűz fölött, bosszúság és figyelemztetés áradt belőle. Silla persze ügyet sem vetett rá. A férfi azt akarta, hogy felelősségteljesen, józanul viselkedjen, ő viszont csak felejtetni akart.

Talpra állt, és hátrahajolt, kinyújtózott. Már is jobban érezte magát. Majdnem boldog volt.

– A régvolt életemben csirkéim voltak – mesélte. A brennsa olyan csendes ritmusban áradt benne, amittől mozogni támadt kedve. – Meg hintám. És egy kedves játékom. Ki akarod próbálni, Bárdszemű?

Rey fenyegető pillantást vetett rá. A tűz fénye megcsillant a göndör fekete fürtjein meg a melegbarna arccsontja ívén. Rey már egy ideje hozzá sem nyúlt az általában gondosan nyírt szakállához, és Silla eltöprengett, hogy az elmúlt néhány nap vajon őt is megviselte-e. Egy rendes nő felajánlotta volna, hogy megnyírja, megpróbált volna könnyíteni a terhein.

Ő nem volt rendes nő.

Silla ivott még egy jókora korty tüzes whiskyt, habár köhögnie kellett tőle. Égette a torkát, a tüdejét meg a gyomrát is, de kezdte értékelni az efféle kényelmetlenséget – előlött ugyanis legalább volt uralma. Ezt ő választotta.

– Gyere, Bárdszemű! Mulassunk egy kicsit! – Silla Rey felé nyújtotta a kezét, vágott rá, hogy a férfi megfogja, és leengedje azokat a komor védőfalakat, amelyekkel állandóan körbevette magát. Egy perccel később azonban nyilvánvalóvá vált, hogy Reynek esze ágában sincs csatlakozni hozzá. – Hát jó – mormolta Silla. – Akkor egyedül játszom.

Széttárta a karját, és felnézett. Mostanra besötétedett, a csillagok ezüstösen szikráztak az égen. Különös növények dugták ki csápjaikat a kanyonfal réseiből a holdfényt keresve, a foszforeszkálásuk olyan érzést keltett, mintha Silla a saját konstellációjába került volna. A testében melegség és öröm lobbant fel, napok óta most először tűnt minden olyan... könnyűnek. Miközben a csil-

lagokat bámulta, forogni kezdett. Az arcán széles mosoly terült szét, a teste olyan könnyű lett, mint egy tollpihe.

– Körbe, körbe, karikába. – Az ajkáról nevetés gördül le, és egy futó pillanatig szabadnak érezte magát. Mint az egeken át felfelé szárnyaló madár, készen állt rá, hogy maga mögött hagyjon mindent. Egyre gyorsabban forgott, a végén összeolvadtak a szeme előtt a csillagok a furcsa, ragyogó növényekkel, a föld pedig ingoványossá vált a lába alatt.

A flaskát figyelmeztetés nélkül kitépték a kezéből, egy kar meg-rántotta, és hirtelen megállította. Silla előtt forgott tovább a világ, és beletelt egy percre, mire felfogta, hogy Rey dühösen mered rá.

– Mit mondtál? – kérdezte a férfi.

A kanyon fala lengedezni látszott az élő csillagaival együtt, Silla elméje pedig egyre messzebbre siklott. Pontosan erre volt szüksége. Hogy belefutadhasson a semmibe. Hogy az ital áramlása magával rántsa.

– Ez egy játék – suttogetta, a férfi karjába hajolva. – A régvolt életemből.

Rey furcsán hallgatott, Silla pedig rákényszerítette magát, hogy ránézzen. A férfi megint a sebhelyét bámulta, a pulzusa hevesen lüktetett.

– Mi az? – kérdezte Silla.

– Néha az jut eszembe... – Megrázta a fejét. – Emlékeztetsz valakire.

Sillának különös érzése támadt, mintha próbálna felidézni valami fontosat. Ám szinte azonnal szerte is foszlott, és Silla már csak azt vette észre, hogy Rey lefekteti őt a pokrócra, amelyet a kanyon falának egy természetes fülkéjében terített ki.

Silla hátradőlt a matracon, próbálta megállítani az előtte ká-vargó világot.

– Kire? – kérdezte.

Rey előtte guggolt, Silla azonban nem igazán látta jól az árnyas arkifejezését.

– Egy lányra, aki szeretett forogni – felelte Rey hűvösen. – De rég meghalt.

– Túl sokat forogtam – nyögte Silla, és a homlokára nyomta a kezét.

– Mondtam, hogy csak óvatosan.

A hátát végigsimította egy hatalmas, meleg tenyér, aztán ülő helyzetbe emelte a nagyokat pislogó, kába Sillát. Az ajkához vizes-tömlő nyomódott, a torkán hűvös víz csorgott le. De ez csak még jobban felszította a tüzet a gyomrában.

– Már semmit sem érzek – suttogta. – Csak felejteni akarok.

Rey hosszan felsóhajtott, és végigterült a Silláé melletti pokrocon. A nő szeretett volna hozzásimulni a teste melegéhez, teljes bizalommal átadni magát a belőle áradó erőnek.

– Akkor felejts el mindent egy percre! – mondta Rey fáradtan. – Én itt leszek.

Silla legszívesebben elsírta volna magát a szavak hallatán. Milyen régóta nem engedhette el magát teljesen? Lehunyta a szemét, és mélységes álomba merült.

Silla reggel arra ébredt, hogy fényesen süt a nap, és lüktet a koponyája. Egy szédítő pillanatig nem ismerte fel a környezetét: az íves fekete követ a feje fölött, a közelben csörgedező víz hangját. Aztán eszébe jutott a kanyon. A kanyonból nyíló beugróban feküdt.

Amikor felült, látta, hogy Rey a patak mellett térdel. Csak egy vékony alsótunika volt rajta, a feltűrt ujjá alól kilátszott a vaskos, izmos alkarja, amelyet tetovált nyúlványok borítottak. Silla ámuldozva nézte, ahogy a férfi tisztára dörzsöli a kezét meg az alkarját, aztán vizet locsol a hajára meg a nyakára.

A régvolt életemben – visszhangzottak a szavak Silla elméjében, és gyomorforgató hirtelenséggel rátörték az előző éjszaka emlékei. Ahogy Rey az ő sebhelyét bámulta. A kislány, akire emlékeztette őt, és aki már rég meghalt.

A koponyája fájdalmasan lüktetett, miközben megpróbált jelentést préselni a részletekbe. A másnaposságát forró, nyugtalan pánik erősítette fel. Mindene fájt, az agyára köd telepedett, mégis csak arra bírt gondolni, hogy az egyetlen ember, akinek mostanáig felfedte a személyazonosságát, egyetlen napot sem várt, rögtön elárulta őt.

Próbálta megnyugtatni magát: Rey nem tudja ki ő, csak a brennsa okozta ezt a gyomorforgató érzést. És ha mégis? Mi van, ha rájött? Silla ujjai megkeresték a koponyáján azt a tüskés, rövidre nyesett foltot, ahol Valf kommandor levágta a haját.

Nem, gondolta, és a döntése minden egyes szívverésével eltökéltebbé vált. *Nem mehetek vissza.*

Abban a pillanatban Silla fogadalmat tett magának. Soha nem fogja hagyni, hogy bárki megtudja az igazi nevét. Olyan mélyen magába temeti, hogy soha ne támadhasson fel.

És nem számít, mibe kerül, soha többé nem megy vissza a klaernarok cellájába.

2. FEJEZET

Rey hosszan kifújta a levegőt, a sóhajtása párája kicsapódott. A teste Ló járását követve ingott, miközben átkeltek a kanyonon. A fényes reggeli napfény átszűrődött a fekete falak között, felmelegítette az arcát. Hamarosan kiérnek a kanyonból, újra az erdőben lesznek, és egy lépéssel közelebb jutnak Istréhez.

Habár Rey emlékei mostanra kissé elhomályosultak, azt azért tudta, hogy útközben áthaladnak néhány falun, és úgy döntött, hogy az elsőben megáll. Sólymot kell küldenie Vighez és Runnyhoz Kalasgardéba, Sillának pedig jobb ruházatot kell találnia az ő óriási tunikájánál és bricseszénél.

A nő borzas hajára pillantott, és csak nehezen bírta legyőzni a késztetést, hogy az ujjá köré tekerjen, aztán feszesre húzzon egy fürtöt. Összeszorította a fogát.

Silla túl nagy csendben volt.

Hábrók szőrös seggére! Rey el sem hitte, hogy idegesíti ez a hallgatás, de volt benne valami természetellenes. Máskor a nő rámutatott a sziklaformációkra, és folyamatosan dudorászott. Rey sosem ismerte volna be hangosan, de kezdte megszeretni a cseve-részését. Jókedvre derítette. Visszatartotta azoktól a sötét helyektől, ahová az elméje olyan gyakran visszavonult.

És akaratlanul is folyton az előző éjszakára gondolt. Silla azt mondta: „Körbe, körbe, karikába.” Amikor forogni kezdett, és ki-ejtette ezeket a szavakat, Rey mintha visszarepült volna az időben. Abba a régi kertbe.

Egy régvolt életbe. Arról nem is beszélve, hogy az a lány már régen halott.

Silla azonban hozzábújt. Eléggé megbízott Reyben ahhoz, hogy egy időre mindent elfelejtsen. Miért érezte úgy, hogy ennek a nőnek a bizalmát ápolnia kell? Mintha egy suháng lett volna, amelyet mindenképp védelmezni akart, hátha megerősödik...

Rey alaposan megrázta magát. Veszedelmes gondolatok ezek, ki kellene irtania őket.

A kanyonfalak egyre alacsonyabbak lettek, végül Ló kilépett az erdőbe. Reyt megcsapta a túlevelek és az agyagos föld ismerős illata, miközben egy keskeny kecskecsapáson haladtak a fák között. A nedves levelek hozzájuk dörgölöztek, de szerencsére hamarosan kiszélesedett az út.

Vajon miért üldözi a királyné Sillát?

A kérdés megint befészkelte magát Rey gondolataiba, mint már vagy százszor az elmúlt napok alatt. A Kopában történtek után egyenesen rákérdezett. Ám azt a tekintetet, amellyel a nő akkor ránézett – elborzadva, halálra rémülten –, soha többé nem akarta látni. Így hát arra biztatta, hogy majd akkor mondja el neki, ha készen áll rá. Rey pontosan tudta, hogy bizonyos dolgok titokban tartása elengedhetetlen ahhoz, hogy az ember biztonságban érezze magát. Tiszteletben akarta tartani Silla titkait. De hát az istenek átkozta királyné üldözte! A klaernarok is benne voltak. Harcosokat és merénylőket küldtek utána. Ez nem valami aprócska titok, és élet-halál kérdése lehet, hogy mit tud róla.

Újra meg újra sorra vette azokat a furcsa apróságokat, amelyeket kiderített erről a göndör hajú nőről, aki Reykfordban bemászott az ellátmányos szekérébe. Reyhez hasonlóan ő is galdra. Ott volt a forgós játék és a sebhely, pont mint annak a másik lánynak. Egész életében úgy vigyáztak rá, mintha rejtegették volna a kíváncsi szemek elől.

Gyenge ember az, aki félelemmel irányít, és erős, aki könyörületet gyakorol. És mindenki láthatja, hogy te nem vagy gyenge.

Rey fejében átcikáztak a szavak, amelyeket Silla a Csontok útján mondott. Akkoriban félreseperte, mintha furcsa véletlen len-

ne, de most eltöprengett, hogy talán többről volt szó. Mi van, ha az apáik tényleg ismerték egymást? Megerősítené a lány kilétét...

Nem. Rey a fogát csikorgatta. Az a lány meghalt. Volt holttest. A királyságban mindenki ismerte a borzalmas részleteket.

Hacsak mégsem halt meg aznap. Mi van, ha megszökött a kastélyból, és éveken át elrejtőzve élt, mielőtt rátaláltak Skarstad közelében? Reynek eszébe jutott, hogy Silla apja – aki állítólag földművesként dolgozott – megölte a királyné hat harcosát, mielőtt belehalt a sérüléseibe. Ha külön gondolt az egyes részletekre, elég valószerűtlennek tűnt a válasz. De ha összeadta őket, semmi más magyarázatot nem talált.

Ő az.

Rey halántéka görcsölni kezdett. Nem lehet ő. Az lehetetlen.

Ám a tények mind erre mutattak, és Rey minden egyes szívverésével érezte, hogy a lehetetlen egyre lehetségesebbé válik. A lány valamiféle csoda folytán mégsem halt meg aznap. Életben maradt, aztán heteken át éppen az ő szekerén ücsörgött. Álmélkodás töltötte el, és már éppen szóra nyitotta a száját, de be is csukta, mert egy fonott kerítés jelent meg a szeme előtt, utána pedig egy hosszúház, amelyből füst kanyargott.

Rey megállította Lovat egy füves folt mellett.

– Itt megpihenünk néhány percre – mondta Sillának, miközben leszállt. Képtelen volt abbahagyni a nő arcának a fürkésztését, hasonlóságokat keresett közte és a régvolt kislány között. Ám az álla megfeszült, amikor a pillantása végül megakadt a nő orcáját elcsúfító zúzódáson. – Szerintem az lesz a legjobb, ha téged nem lát meg senki. Húzd fel a fejedre a kapucnidat, és ne lépj ki a kerítés mögül! Csak pár percre maradok, amíg üzenek északra.

Rey falunak hitte ezt a helyet, de hamarosan rájött, hogy csak pár tanyából áll. Szerencsére az idős mamák boldogan engedélyezték Reynek, hogy használja a sólymukat a nagylelkű fizetségért cserébe, amelyet felajánlott. Szívesen átengedtek neki egy pár csizmát és egy öltözék ruhát is Silla méretében. Rey hálája azon-

ban apadni kezdett, amikor az idős mamák előretolták a hajadon unokáikat, és könyörögtek neki, hogy töltsen ott az éjszakát. Miután üzenetet küldött Kalasgardéba, kis híján elveszítette a türelmét, és majdnem rácsapott a legmerészebb unokára, aki elkapta a karját, és megpróbálta rávenni, hogy sétáljon vele egyet a kertben.

– Nősvagyok! – vakkantotta Rey, miközben a hajadonok morcosan néztek a gyűrű nélküli ujjára. – Ott van a feleségem! – Miközben Rey kilépett a házukból, a hóna alá csapta a ruhákat, és futásnak eredt. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy beszélhessen Sillával. El akarta mondani neki, amire rájött... ám a lába hirtelen megtorpant.

Silla eltűnt. És vele Rey átkozott lova is.

Az izgatottsága helyét gyorsan átvette a harag. Silla bemene-
kült a szörnyekkel teli erdőbe, miközben harcosok fésülték át utá-
na a vidéket.

– Tudom, hogy ennél több eszed van, Napsugár! – üvöltötte a két tenyere között. A szeme sarkából látta, hogy a nők a legközelebbi tanya ajtajában álltak. – Azt is tudom, hogy nem tudsz lovagolni, arról nem is beszélve, hogy az én átkozott lovamon ülsz! – Két ujját a szájába dugta, és élesen fütytyentett.

Hamarosan megcsapta a fülét a patakopogás és Silla dühös kiabálása. Egy perccel később Ló kiügetett az erdőből.

– A másik irányba! – könyörgött a nő a gyeplőt rángatva. – Ló, kérlek!

Ló azonban elhúzta a fejét, és nyihogva üdvözölte Reyt. A férfi elkapta a gyeplőt, megsimogatta az állat bársonyos orrát, és dühösen Sillára meredt.

– Nincs az a mennyiségű finomság, amivel megveheted a hűségét.

Silla zavarodottan, büntudatosan nézett Rey szemébe.

– Miért menekülsz? – kérdezte a férfi halkán. Vetett egy óvatos pillantást a hosszúház ajtajában gyülekező nők felé, aztán felpattant Silla mögé a nyeregbe, és beledugta a szerzeményét a nyeregtáskába. Indulásra készítette Lovat, majd némán haladtak

az ösvényen, amíg úgy nem érezte, hogy elég messzire jutottak, itt már nem hallgathatták ki.

– Mi történt? – kérdezte, miközben felemelte a karját, hogy megvédje a nőt egy mélyre lógó ágtól. – Már nem bízol bennem? – Rey gondolatban sorra vett mindent, amit az utolsó nap mondott.

Silla megpróbált elmenekülni, annak árán is, hogy veszélybe sodorja magát, és amikor furcsa, száraz, fuldokló nevetés tört ki belőle, Rey még jobban haragra gerjedt.

– Szerinted ez vicces? – kérdezte. – Szerinted ez valami játék?

– Egy cseppet sem – felelte Silla szívgöngyölítve.

Istenek, Rey rettenetesen gyűlölte a könnyeit. A keze erősen megfeszült a gyeplőn.

– Tudtad, hogy utánad fogok menni, ahogy Kopában is – mondta csendes haraggal, miközben Ló átlépett egy kidőlt fa fölött.

Silla válla megereszkedett.

– Én csak csirkéket akartam.

– Nem rohanhatsz fejest a veszélybe! Ez itt fontosabb a vágyaidnál!

Silla egész teste megmerevedett.

– Hogy érted azt, hogy fontosabb a vágyaimnál?

Rey úgy tervezte, hogy finoman fogja előhozni a témát, talán fokozatosan csalja ki belőle a válaszokat, de a menekülésre tett kísérlet felkavarta. Silla megpróbálta bajba keverni magát, és ő ettől teljesen elveszítette a fejét.

– Tudom, ki vagy – hallotta a saját hangját.

Silla kővé dermedt.

– Tudom, miért üldöz a királyné.

Silla úgy megfeszült, mintha felkészülne a következő szavak jelentette csapásra.

– Az a sebhely. Ott voltam, amikor szerezted, Eisa.

Rey szavai mintha ezer apró vágást ejtettek volna Sillán. A lélegzete megakadt a torkán, amikor rájött, hogy az ösztönei nem tévedtek: Rey tényleg tudja, ki ő. És most elmulasztotta az egyetlen lehetőségét a menekülésre.

Az a sebhely. Ott voltam, amikor szerezted, Eisa.

Egész testében remegett. Rey tudja, ki ő, Silla pedig azt tudta, mi következik. Jonas egyetlen napot sem várt, mielőtt ellene fordult. Mennyi ideig fog tartani, amíg Rey eljut ugyanerre a döntésre?

A rémület most már a végtagjait bizsergette. *Fuss!*, biztatták megint az ösztönei. Ám a fejében egy hang arra emlékeztette, hogy Rey úgyis elkapná.

– El akartál szökni – morogta a férfi.

– Kérlek! – könyörgött Silla, és vágyakozva bámult be az erdőbe. – Engedd meg, hogy besurranjak a fák közé... hadd tűnjek el! Elutazom hajóval valahová délre, és ha lesz elég pénzem, gondoskodom róla, hogy megkapd a jutalmadat... megesküszöm rá!

Rey megmerevedett mellette.

– Te vagy az istenek átkozta Eisa Volsik, és magára akarod hagyni Íseldurt?

A levegő kettejük között reszketett Rey dühétől, Silla pedig teljesen összezavarodott tőle. Nem örülnie kellene? Hiszen rábukkant a királyság legnagyobb vérdíjat jelentő körözött személyére! Akkor meg miért olyan dühös?

– Volsik vagy! – folytatta Rey. – Hát nem érted, mit jelent ez?

Bilincset, gondolta Silla. *Újabb börtönt. Hogy elveszik tőle a döntés lehetőségét.*

– Kérlek! – könyörgött tovább. – Azt mondtad, nem fogsz feladni. Hiszen végtelenül becsületes férfi vagy.

– Itt többről van szó az én becsületemnél – morogta Rey. – És ha te képtelen vagy bölcs döntéseket hozni, kénytelen leszek oda-kötözni a nyereghez és erővel elvinni Kalasgardéba.

– Kalasgardéba? – Silla teljesen megdöbbsent. – Nem akarod a jutalmat?

Rey hallgatott.

– Kalasgarde – ismételte Silla. Megrázkódott a megkönnyeb-
büléstől. Nem lesz újabb börtön. Nem kell visszamennie a cel-
lába. Mélyen beszívta a levegőt. Aztán hagyta, hogy lassan ki-
áramoljon belőle. A remegése egy hajszálnyit enyhült, de aztán
végül felfogta Rey többi szavát is. – Erővel akarsz elvinni Kalas-
gardéba?

Rey teste úgy megfeszült mögötte, mint az íj húrja.

– Sok visszataszító dolgot tettem már ezért a királyságért, és
még sokat fogok tenni.

– Nem lehetek Eisa – nyöszörgött. Nem kopai börtön várt rá,
nem is Valf kommandor, de Rey akkor sem figyelt, nem hagyta,
hogy megmagyarázza... – Nem lehetek ő, nem érted?

– Te nem érted! – vágott vissza Rey. – Emberek haltak meg
azért, hogy megvédjék a családot. Ivar megkereste a Volsikok
minden támogatóját, és a lehető legaljasabb módon végzett velük.

Sillát égette a bűntudat.

– Kérlek! – könyörgött. – El kell hagynom ezt a szigetet. Ez az
egyetlen módja annak, hogy megállítsam azt a vérontást, ami a
nyomomban jár.

– Vagy akár ki is állhatnál a népedért – ellenkezett Rey. – Hát
nem tudod, mit jelentene rengeteg ember számára, hogy életben
vagy? Micsoda reményt adhatnál nekik?

– Hogyan? – kiáltott Silla. – Hát nem érted, hogy Silla is alig
bírok lenni? Hogyan lehetnék Eisa?

– Én semmit sem értek, csak azt, hogy gyáva vagy.

Silla pontosan ettől tartott: ez a név leláncolja őt, olyasmivé
változtatja, amit mások kihasználnak. Máris megfosztották a dön-
tés lehetőségétől, és az éntudata kezdett szertefoszlani.

– Pont olyan vagy, mint Jonas, megfosztasz a döntés lehetsé-
gétől. – Érezte, hogy Rey megrezzen, de folytatta: – De azt mond-
tad, Kalasgardéba viszel, nem Sunnavíkba, vagyis nem a jutalmat
akarod. Akkor miért? Mi ezzel a célod? Miért csinálod?

Érezte, hogy a férfi megválogatja a szavait. A fogai között préseli ki őket.

– Mert minden rendes ember meghalt, én viszont életben maradtam. Tartozom nekik és a haláluknak. Tennem kell azért, hogy ne legyen értelmetlen.

– Jonas is pont ezt mondta. – Silla hangja megremegett. – Azért adott át a klaernaroknak, hogy Ilías halála ne legyen értelmetlen.

Rey megmerevedett, levegőt is alig mert venni.

– A kettő nem ugyanaz.

– Tényleg? – Silla haragra gerjedt, de megkönnyebbüléssel töltötte el a tudat, hogy félelmen kívül mást is képes érezni. – Vagy igazából ez csak egy ürügy, amivel az erőszakos férfiak a lelkiismeretüket nyugtatják meg?

– Ne tegyél úgy, mintha tudnál rólam bármit!

– Hogyan is tudhatna bárki bármit rólad, Reynir Galtung? – fröcsögte Silla. – Aki mindenkitől őszinteséget követel, de ő maga semmit sem árul el? Askaborgot nem őrzik úgy, mint te a titkaidat!

A levegő elnehezült a feszültségtől.

– Nem fog sokáig zavarni már a jelenlétem – közölte Rey. A hangja hideg volt, teljesen érzelemmentes. – Ma este megérkezünk Istrébe. Te ott fogsz bujkálni. A harcosok, akiket idehívtam, tisztességesek. Rendes, megbízható embereknek fognak átadni, akik pontosan tudják, mit tegyenek veled.

Mit tegyenek velem? Silla a fogát csikorgatta. A harag a gyomrában kavargott, égette a végtagjait. Kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de aztán mégsem mondott semmit, mert Rey folytatta:

– Vad lények élnek ebben az erdőben. Jobb lesz, ha csendben maradunk.

Silla visszapislogta a könnyeit. Próbálta összeszedni a bátorságát, de csak Kalasgardéra bírt gondolni.

Ott sem vár rá más, csak egy újabb hideg cella.

3. FEJEZET

Sunnavík, Askaborg-kastély

Saga Volsik feketébe öltözött a medveisten szertartására, amelyen már több mint egy hónapja most először vett rész. Igazából praktikus választás. Habár valószínűleg fölöslegesen aggódik, a mosóthrallok mostanra elég ügyesen ki tudják venni a vért a királyi család ruháiból.

A komornája a haja egyik oldalát az urkaiak bonyolult mintája szerint fonta be, Saga pedig a kedvenc téliszárny brossával tökéletesítette a hatást. Ha vért kell adnia a medveisten kedvéért, akkor legalább közben azt viselje, amit akar.

Most Yrsa hercegnő mellett ült Ursir házában, miközben a király kegyeit élvező nemesek sorba álltak a heti vércsapoláshoz. A terem fényben úszott dacára annak, hogy nem voltak ablakai. A helyiséget a központi oltárt körbevevő tűzkosarak világították meg és melegítették fel, az aranylemezekkel bevont oszlopok pedig visszaverték és felerősítették a fényüket.

Saga unalmat mímelt. Legbelül azonban széthullott. Egy hónapig sikerült elkerülnie ezt az egészet: a tömeget, a látványosságot, a helyzet tehetetlenségét. Saga úgy érezte magát, mint egy pórázra vert állat, akit közszemlére tettek.

Nézzétek, milyen szépen ül! Nézzétek, milyen szépen vérzik! Milyen pompás játékszer!

Saga ujjai rángatóztak, a szénceruáját és a rajztábláját kereste, kétségbeesetten vágyott rá, hogy megnyugtathassa az egyre feszültebb idegeit. Már napok teltek el azóta, hogy kihallgatta Alfson maester meg Signe beszélgetését, és rájött, hogy Eisa, a húga, akit

az elmúlt tizenhét évben halottnak hitt, életben van. Habár a mostohaanyja tudott róla, ahelyett hogy szólt volna neki, már hónapok óta vadászott Eisára. Megdöbbenő felfedezés volt, Sagának még mindig nehezeére esett elhinnie.

Miközben telt az idő, és Saga azt várta, hogy lehetősége nyíljon tenni valamit, bármit Eisáért, egyre romlott az idegállapota. Alig aludt. Kódós elmével vészelté át a napokat. Órákat töltött el az Alfson dolgozószobája mögötti rejtett folyosón arra várva, hogy mikor kap el egy újabb fontos beszélgetést, de hiába igyekezett, semmit sem derített ki.

Néha úgy érezte, összezsáptak a feje fölött a hullámok, az elméje olyan volt, mint egy túltöltött pohár, amelynek az oldalán csorog le a tartalma. A végén már semmi másra nem volt képes, mint fogni a szénceruzáit meg a pergameneket és csak rajzolni, rajzolni meg rajzolni. Ez volt az egyetlen, ami valamelyest visszaadta az elméje nyugalmat, és ami teljes mértékben kimenekítette a gondolatai fogságából.

Most azonban nem volt lehetősége rajzolni. A tekintete legalább tizedjére siklott végig a termen, megfigyelt minden egyes ajtót Ursir házában. A főbejáratot. A főgodi ajtaját. A csapóajtót az emelvény végében heverő szőnyeg alatt – persze lehet, hogy azt már bedeszkázták.

Újra meg újra felsorolta fejben ezeket a kijáratokat, emlékeztette magát, hogy biztonságban van. Nem esett csapdába. Mégsem tudta lerázni magáról a zsigeri vágyat arra, hogy elmeneküljön a lakosztálya nyújtotta biztonságba.

Lüktető szívvel jobbra nézett, ahol Yrsa hercegnő ült. A smaragd-zöld ruhája éles ellentétet képzett a norvalandi fehérarany hajával és a világos bőrével. A hátát kihúzta, az ajka szemérmes mosolyra görbült, a barna szeme csillogott, mintha sehol máshol nem lenne szívesebben. Saga kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit a mostohatestvérének – el akarta nyomni azt a furcsa feszültséget, amely mostanában támadt közöttük –, ám nem találta a szavakat. Úgyhogy inkább a vérfoltos oltárkövet bámulta a terem elejében.

Azt mondták, a medveisten a vérből szerzi az erejét. Ezért küzdöttek olyan erőszakosan az urkai harcosok a csatában. Minél több vért veszítettek, annál nagyobb dicsőségre számíthattak. Ám más, kevésbé dicsőséges módszerekkel – önmaguk vagy mások tulajdonának a feláldozásával – is elnyerhették Ursir áldását. A gazdák gyakran levágták a legszebb jószágukat Ursir tavaszi ébredése alkalmával, hogy ezzel biztosítsák a tenyészidőszak sikerességét, az urkai harcosok vezetőinek némelyike pedig emberáldozatot mutatott be, megölte a legerősebb thrallját a csata előtt. Ám az átlagember számára a vércsapolás volt a legkönnyebb módja annak, hogy elnyerje Ursir kegyeit.

Istenek, Saga képtelennek érezte erre magát. Biztonságba kellett jutnia, vissza kellett mennie a lakosztályába. Felállt a székéből készen arra, hogy kimeneküljön a teremből. Ekkor azonban belépett Signe királyné a hat társalkodónőjével, és ezzel Saga a távozás minden esélyét elveszítette. Zsibbadtan visszaereszkedett a székébe, megadta magát a sorsának. Kénytelen lesz elviselni az elkövetkezőket: fel kell hajtania a tunikája ujját.

– Ursir örvendezni fog, hogy láthat téged, Saga úrnő – üdvözölte egy női hang.

Saga azonnal felismerte Geira úrnőt. A főgodi jámbor új felesége volt Signe egyik legfőbb bizalmasa, és a szemében csillogó szájalomtól Sagának most erőszakos vágyai támadtak. Ehelyett azonban csak kurtán biccentett.

– Igazán gyönyörű, hogy felismerted a hibáidat, és lépéseket teszel a helyrehozataluk érdekében – folytatta Geira, a nyakában lógó kulcscomót babrálva. Az őt körbevevő társalkodónők helyeslően kotyogtak.

– Drága Saga! – csendült fel a királyné hangja. A nők szétváltak, ő pedig átlépett közöttük, a tejszőke haja tetején a vaskarmokból készült koronája ült. Saga felállt, és a királyné iránti hódolata jeléül lehajtotta a fejét. Signe megfogta Saga kesztyűs kezét, aztán finoman megsimogatta. – Kikértem a főgodi bölcs tanácsát az ügyedben.

Saga szíve zakatolt.

– Úgy véli, egy újabb vércsapolás segíthetne meggyógyítani az... idegeidet. – Signe társalkodónői bólogattak és helyeslően mormoltak, a leghangosabban Geira úrnő.

Hát persze hogy a vér a válasz. Kedvetlenség? Vércsapolás. Eltörted a lábujjadat? Vércsapolás. Támad a pestis? Egyértelműen vércsapolás.

Saga kifejezéstelenül bólintott. A királyné a lányához lépett, a kezébe vette Yrsa arcát.

– A zöld jól áll neked, édes kislányom. – Signe szeretetteljesen megcsókolta Yrsa két orcáját.

– Köszönöm, anyám.

Signe leült a lánya melletti székbe, a társalkodónői pedig a háta mögötti sorban foglaltak helyet.

Saga visszanyelte az égető féltékenységet. Hálásnak kellene lennie, amiért a királyné érdeklődést mutat az egészsége iránt. A nevelőanyja zavarba ejtette. Kemény volt, könyörtelen, ugyanakkor néha odaszórt elé néhány morzsányi gondoskodást, Saga pedig olyan mohón csapott le mindegyikre, mint az éhező kutya.

A teremre csend telepedett, amikor belépett Óriás Thorir, bejelentve a király érkezését. A bozontos vörös szakállú és félelmetesen magas harcos minden társaságban magára vonta a figyelmet. Ám Ursir házának pislákoló fényében valahogy még a szokásosnál is hatalmasabbnak tűnt.

Thorirt Vasszívű Ivar király követte. Habár Ivar majdnem egy arasznyival alacsonyabb volt Thorirnál, az egész terem érezte az erőteljes jelenlétét. A vállig érő szőke hajába ősz tincsek keveredtek, a szakállát kettős urkai fonatba rendezték. A hideg, kemény szeme elégedetten csillogott, amikor meglátta Sagát.

Saga mocorgott, elkapta a pillantását. Mindig kényelmetlen érzése támadt a király tekintetétől. Nem kéjsóvárnak érezte, inkább... mohónak. Mintha egy olyan ékkövet nézne, amelyet a kincsesháza számára szerzett.

A királyt Bjorn herceg, Saga jegyese követte. Tizenhárom évesen – a menyasszonyánál kilenc évvel volt fiatalabb – máris utolérte magasságban az apját, de vékony volt, és esetlenül lépkedett Ivar után. A vörös tunikája pont úgy nézett ki, mint az apjáé, a szőke haját is hasonlóan hordta, és mindenki biztosra vette, hogy ha eléri a nagykorúságot, az apja kiköpött mása lesz. Saga nem haragudott rá a helyzetükért, hiszen a fiúnak sem volt több szava az eljegyzés kérdésében, mint neki. Ám óvakodva figyelte őt, és miközben Ivar egyre mélyebben belevonta az ügyeibe, Bjorn arca megkeményedett, a tekintete egyre hidegebb lett. Sagának óriási erőfeszítésébe került nem arra gondolni, milyen ember lesz a jövőbelijéből.

Ám úgy maradt életben egészen mostanáig, hogy az ő elvárásaihoz igazította magát, így hát mosolyt kényszerített az ajkára, amikor a vőlegényére nézett.

A herceg után beözönlött a király kíséretének többi tagja: a sавanyú ábrázatú, megtermett alakok, és leültek a harcosok számára fenntartott részen. Az utolsó alak ismerős bicegéssel ballagott be a terembe, és ahogy a fény az arcára esett, Saga gyomra hevesen összerándult. Vékony, kegyetlen szeme volt, széltől kicsípett, vörös bőre és hosszú, őszülő szakálla. Saga erővel visszafordította a szemét az oltárköre, próbálta elcsitítani a szíve vad zakatolását.

Magnus Hansson visszajött Reykjordból.

Saga nem mert odanézni, de a szeme sarkából követte a Szívfa-lót, amint leült Ivar király jobbára, és a két férfi lehajtotta a fejét, csendesen társalogni kezdtek.

Saga fejben elismételte a kijáratokat. A főbejárat. A főgodi ajtaja. A csapóajtó a szőnyeg alatt.

Szerencsére a főgodi még azelőtt megjelent, hogy Saga teljesen elveszítette volna az önuralmát, és futásnak eredt volna. Bő, barna köpenyt viselt, a fény megcsillant az arannyal bevont medvecson-ton a nyakában. Körbevették a tanítványai, az egyik egy aranyozott ketrecet cipelt, a másik egy megkötött kecskét vonszolt. A beszél-

getés elcsendesedett, miközben felmentek az emelvényre vezető lépcsőn. A kecske hangosan visított, a patáival a földbe fúrt.

Thorir felállt, könnyedén felkapta az állatot, és rátette az emelvény tetején heverő kőlapra, aztán visszatért az ülőhelyére. A segéddek odarohantak az oltárkőhöz, és leszorították a kecskét, miközben a főgodi szembenézett a tömeggel, és a köpenye redői közül előhúzta a szertartásokon használt törét.

– Ursir, istenek istene, felajánljuk tiszteletedre a legkiválóbb jószágaink véré.

Gyors, véres szertartás volt. A godi halkán mormolt, miközben elvágta a kecske nyakát, a vért összegyűjtötte egy aranyedényben, majd ráöntötte az oltárkőre. Aztán elismételték a folyamatot a ketrecből kivett galambbal.

A főgodi elkezdte a prédikációt, a szavak azonban nem jutottak el Sagához. Csak az oltárkövet bámulta, a vérfoltos felszínébe vájt rúnákat. Azt mesélték el, hogyan győzte le Ursir a holdkutyt, megszerezve ezzel magának a Nagy Erdőt, aztán elvette magának a farkasszörny feleségét. Saga akaratlanul is azokra gondolt, akiket megtámadtak és legyőztek az urkaiak, akiknek elvitték a lányait. Az erőszak végtelen áramlatába keveredtek, amelyet a medveisten áldása iránti sóvárgás szítozott fel. A vérontás kényszerűsége. A rablása.

A főgodi hangja végül elhalt, és a harcosok mind felálltak, hogy részt vegyenek a vércsapoláson. Ám az Isten Szószólója ekkor fel-emelte a kezét, és elnyomta a feltámadó beszélgetések zaját. Saga gyomra görcsbe rándult az idegességtől.

– Mielőtt hozzákezdenénk, úgy hallottam, hogy Ursir egyik lánya megrendült egészségi állapotban jött el hozzánk. Saga úrnő, kérlek, csatlakozz hozzám az emelvényen, hogy lássam az arcodat.

Saga teste bizsergett, miközben a teremben minden szem felé fordult. A pillantások mintha savat öntöttek volna rá, égették a bőrét, felolvasztották a csontjait. Saga nyelt egyet, és talpra emelkedett. Előrelépett. Nem érezte a lábát, gondolkozni sem

bírt. De tette a dolgát. Felment az emelvény lépcsőin. Leült a székre. Végignézett azok arcán, akik vagy sajnálták, vagy a halálát kívánták.

A főgodi előtte állt, sötét szeme az ő arcát fürkészte. A zömök ujjai a bőrét bökdösték, ide-oda forgatták a fejét. Megszorította Saga állát, kinyitotta a száját, és a nyelvére nézett.

– Csakugyan az történt, amire számítottam – közölte a tömeggel. – Tisztátalanság gyülekezett a testébe, az egészségéből táplálkozik. – A teremben érdes hangú suttogás támadt. – Erős vércsapolást írok elő, hogy megtisztuljon a vére, és elnyerje Ursir áldását.

Saga legszívesebben felpattant volna a székből, és kirohant volna a teremből. Ám mindenki őt nézte, a főgodi pedig fenyegető arccal felhajtotta Saga tunikája ujját.

– Ó! – mondta olyan hangosan, hogy a teremben mindenki meghallja. – Begyógyult a vénája! – Felrántotta Saga karját, szükségtelen lelkesedéssel megmutatva a könyökhajlatát a tömegnek. A jelenlévők egy emberként kaptak levegő utána, ahogy a nemrégiben begyógyult heget nézték. – A gyenge hite bizonyítéka! Nézzétek, mi származik az elzárkózásból: betegség. Amit Ursirnak adunk, tízszeresen fizeti vissza!

A vér Saga fülébe tolt.

– Már látom. A helyzet sokkal rosszabb, mint hittem – mondta a főgodi. – Attól tartok, meg kell változtatnom a receptemet. Rendkívüli vércsapolásra van szükség.

Saga minden erejével igyekezett nem arra gondolni, ez mit jelenthet. Nem számított, mi a véleménye a kérdésről. Rendes, engedelmes lánynak kell lennie, aki azt teszi, amit mondanak neki. Ám legbelül visított és rugdalózott. Ahogy az állatok, ő sem magától adta a vérét, elvették tőle.

Amikor az egyik segéd odalépett, Saga elrejtőzött az elméje bugyraiba.

Nem volt jelen.

Egyáltalán nem. Saga a kertben rohangu, a húa mógötte visítozott. A sövényről madarak csiripeltek, a friss növényzet illatától elnehezült a levegő. Eisa körbe-körbe-karikába forgott, és elesett.

– Tessék! – mondta a godi, miközben Saga könyökhajlatába fájdalom hasított.

Behunyta a szemét, és máris a hasán feküdt a könyvtárban, magas polcok között, amelyek egészen a gerendákig emelkedtek. A tűz halkan pattogott a kandallóban, egy macska Svalla királynő ölében hevert.

– Még egy kupával – mormolta a godi.

Saga szempillája remegett, a tekintete megakadt a megcsillanó aranyon: az aranyozott tálon, amelybe lassan belecsorgott az ő életereje.

– Még egy kupával.

Harag és bírálat karcolta a bőrét. Őt nézték, várták, hogy összeomljon. Nem tudták, hogy már régen megtört? Elvették tőle a családját, a kastélyát, a királyságát, most pedig a vérét is. Mi maradt meg neki? Ha azt megtalálják, nyilván elveszik.

Eisa. Fellángolt benne egy eltemetett parázs. Eisának szüksége van rá. De már a negyedik – ötödik? – kupa vért vették tőle, és vele elszivárgott a harci kedve is.

– Sápadt – mormolta a segéd.

– Még egy kupával! – vakkantotta a főgoti.

...Csak magának köszönheti, áramlottak valaki gondolatai.

...Vérrel kell fizetnie, mint a családjának, tette hozzá valaki más.

...A büntetése minden egyes pillanatát megérdemli...

A szavak Saga koponyájában lüktettek, arra figyelmeztették, hogy az elméje védőfalai leomlottak, és a tömeg gondolatai szabadon beáramlottak mögé. Egyszerre csak egy vagy talán két embert bírt elviselni az érzékelésével, annál többet nem.

Még több gondolat támadt rá. Saga tudta, hogy vissza kell állítania a védőfalait, muszáj kordában tartania az érzékelését. Elkapta a szétfoslott szálakat, és satnya gátat szőtt belőlük. Meg kell elégednie ennyivel, többre nem volt képes.

A terem megdagadt és hullámozott előtte, a feje oldalra hullt.

– Ez elegendő lesz.

Bekötözték a karját, miközben a godi a tömeghez beszélt.

Saga előtt azonban pörgött, forgott, kavargott, csapkodott a világ. Mindenki őt nézte, mindnyájan, miközben felállt. Megbotlott.

A szeme előtt vörös villódzott – Óriás Thorir szakálla, aki ugyanis felkapta őt, és levitte az emelvényről. A tömeg mormolt, a tűz pattogott, a szíve pedig egyre csak dörömbölt. Túl hevesen, túl gyorsan. Aztán visszaültették a székébe.

– Ügyes voltál – suttogta Yrsa.

Saga pislogott, visszanyelte a nevetését. Ügyes volt. Ügyesen vérzett. Olyan engedelmes volt, mint ahogy az egy ügyes kis rabhoz illik.

Miközben azonban minden kavargott előtte, látta önmagát meg Yrsát kislányként, amint a kertben játszottak, és a királyi erdőben lovagoltak a pónijukon. Egy ideig szinte mintha testvérek lettek volna. Mostanra viszont csak a távolság maradt.

...Az én Kismédvém olyan magas lett...

Saga gerincén végigfutott a hideg. Signe... az ő Kismédvéjének nevezte Bjorn-t. Saga szellemi védőfalai még mindig nem voltak érintetlenek, és úgy tűnt, Signe gondolatai beszivárognak a réseken.

...és hamarosan megnőszül. Nagyon remélem, hogy időben helyreállíthatjuk Saga egészségét. Folyton az jár a fejében, a megfelelő testvért választotta-e Ivar. A szőke haj egyértelműen nem az erő jele...

Saga összeszorította a kezét, az érzékelése kitágult, Signe felé nyúlt...

...és Eisa ellenállónak bizonyult. De majd meglátjuk, hogyan boldogul a Farkasetetőkkal. Ez lesz ma az első dolgom, a levél...

Saga élesen beszívta a levegőt, a védőfalai hirtelen összeomlottak, a fejébe pedig betört az összes gondolat a teremből. Hangos volt, a zajok kakofóniája szinte lehetetlenné tette, hogy elkapja a foszladozó szálak szélét, és újra megszöjje a korlátot.

Valahogy mégis sikerült.

A pillantása a kezére esett, a fejében Signe gondolatai kavargtak. *A Farkasetetők. Egy levél. Ma.*

Elkezdődött a vércsapolás, a harcosok és a hívek átkanyarogtak a termen. Saga a helyén maradt, az elméje lassan elkezdett kitisztulni. A parázs a mellkasában még erősebben izzott, szétáradt benne a remény. Napok óta várt, és most végre megkapta a lehetőséget.

Meg kell állítania Signét, el kell fognia azt a levelet.

Miközben a vércsapolás folytatódott, Saga arcán kábult mosoly terült szét.